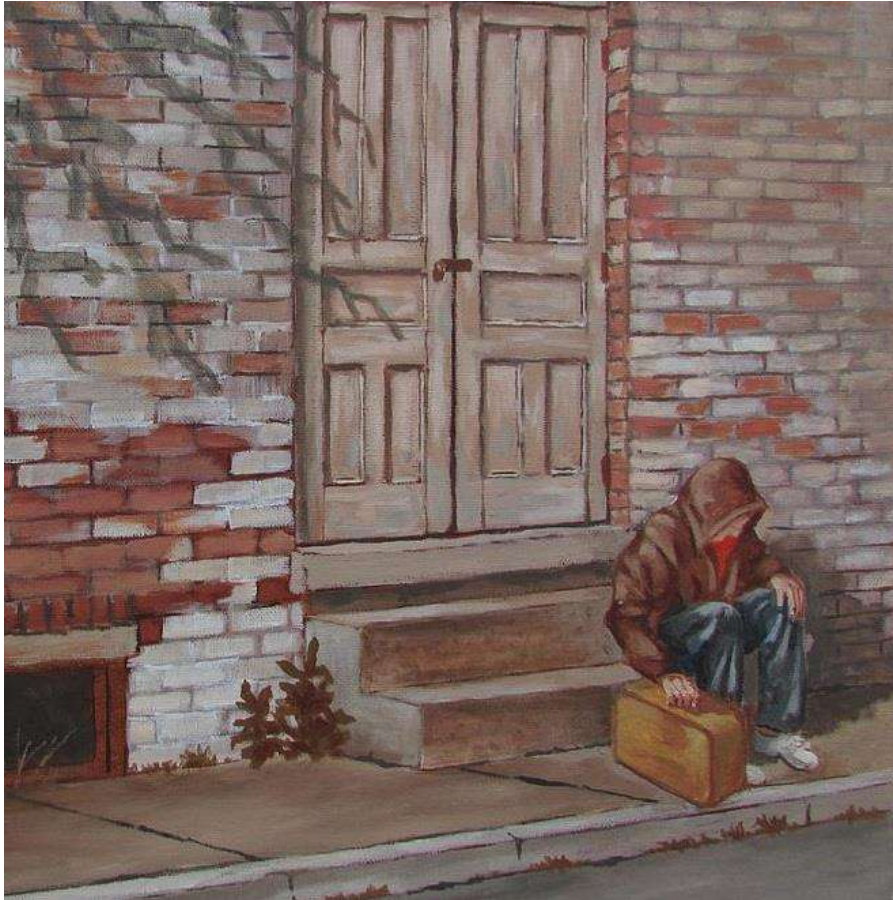

[πηγή: «Ένα ταξίδι... αλλιώς», Εκδόσεις Σαΐτα, 2013, σελ. 20-25, <https://www.ebooks4greeks.gr/ena-taksidi-alliws>]

Γιώργος Γρηγοράκης
Κλοσάρ

Διασκευή: Νίκος Τσουκαλάς

Είναι ένα πρωί της άνοιξης. Ο Μάιος σιγά-σιγά τελειώνει και έρχεται το καλοκαίρι. Είμαι βόλτα με τον σκύλο μου. Τον σκύλο μου τον λένε Βίδα. Ο Βίδας είναι ένα άσπρο φοξ τεριέ. Είναι πολύ πρωί και ο ήλιος δεν είναι ακόμα στον ουρανό.

Κάθε μέρα ξυπνάω πολύ νωρίς το πρωί, την ώρα που ξημερώνει. Δίνω ένα γλυκό φιλί στη Νατάσα που κοιμάται δίπλα μου. Αυτή χαμογελάει και μετά συνεχίζει να κοιμάται. Σηκώνομαι, φοράω μια φόρμα και μια μπλούζα, φοράω τα παπούτσια μου και βγαίνω βόλτα με τον Βίδα, τον σκύλο μου. Ο Βίδας πάντα περιμένει στην πόρτα και είναι ανυπόμονος.

Σήμερα πάμε βόλτα στον πεζόδρομο, στον παραλιακό δρόμο, δίπλα στη θάλασσα. Η θάλασσα είναι ήρεμη και πάντα ωραία. Τα καράβια και οι βάρκες κουνιούνται λίγο-λίγο, αργά, σαν να χορεύουν με τη θάλασσα.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και χαμογελάω. Είμαι ευτυχισμένος. Σκέφτομαι τη ζωή μου και νιώθω χαρούμενος. Έχω μια ωραία οικογένεια, ένα καλό σπίτι κοντά στη θάλασσα, ένα ακριβό αυτοκίνητο και δουλεύω σε μια γνωστή εταιρεία που κάνουμε ταξίδια σε όλο τον κόσμο. Όταν ήμουν μικρός, η οικογένειά μου ήταν πολύ φτωχή. Αλλά κατάφερα να σπουδάσω και να βρω μια καλή δουλειά. Όλα αυτά, βέβαια, με μεγάλο κόπο.

Ο ήλιος αρχίζει να ανεβαίνει στον ουρανό πίσω από το Δημοτικό Θέατρο. Είναι Κυριακή και ο κόσμος κοιμάται ακόμα. Λίγα αυτοκίνητα υπάρχουν στον δρόμο. Είναι πολύ ήσυχα. Μπροστά μας δεν υπάρχει κανείς. Μόνο μια ασπρόμαυρη γάτα.

Ο Βίδας βλέπει τη γάτα και αρχίζει να την κυνηγάει. Τραβάει το λουρί και αυτό φεύγει από το χέρι μου. «Βίδα, εδώ! Έλα πίσω!» φωνάζω και τρέχω πίσω από τον σκύλο. Ο Βίδας περνάει τον δρόμο και πάει σε ένα πράσινο κάδο σκουπιδιών. Σταματάει μπροστά από τον κάδο και αρχίζει να γαβγίζει. Η γάτα είναι μέσα στον κάδο. Πιάνω και πάλι τον σκύλο μου από το λουρί και τον τραβάω. «Έλα, Βίδα, πάμε».

Αλλάζουμε διαδρομή και μπαίνουμε σε ένα πάρκο με πολλά δέντρα. Κοιτάζω τα δέντρα και βλέπω ότι από κάτω κοιμούνται παιδιά. Τα παιδιά κοιμούνται πάνω σε βρόμικες και σκισμένες κουβέρτες και σεντόνια. Νιώθω άσχημα. Είναι κρίμα και άδικο να υπάρχουν παιδιά στον δρόμο.

Λίγο παρακάτω συναντώ μια γυναίκα που κάθεται κάτω στο έδαφος και έχει την πλάτη της σε ένα τοίχο. Ο Βίδας τρέχει κοντά της. Η γυναίκα καθαρίζει ένα μήλο. Όταν βλέπει τον σκύλο, σηκώνει τα μάτια της και με κοιτάζει. Όμως εγώ παίρνω το βλέμμα μου αμέσως από τη γυναίκα και κοιτάζω αλλού. Αυτό με κάνει να νιώσω περίεργα, άβολα, σαν να ντρέπομαι. «Προχώρα, πάμε», λέω στον Βίδα.

Πηγαίνουμε παρακάτω και βγαίνουμε σε μια πλατεία. Πάω και κάθομαι σε ένα παγκάκι. Μια σκέψη υπάρχει στο μυαλό μου, μια εικόνα που με τρομάζει. Όταν η γυναίκα με κοίταξε, ήταν σαν να είδα τη Νατάσα, τη γυναίκα μου. Νόμιζα ότι ήταν αυτή. Κουνάω το κεφάλι μου και διώχνω την άσχημη σκέψη από το μυαλό μου.

Ο Βίδας τρέχει στην πλατεία και αυτή τη φορά πάει πάλι στους κάδους που ήταν απέναντι. «Αχ, ρε Βίδα, αμάν πια», λέω και τρέχω κοντά του. Ακούω θόρυβο μέσα στους κάδους. Ο σκύλος τρέχει γύρω-γύρω. Φτάνω στους κάδους και βλέπω ότι εκεί υπάρχει ένας άντρας. Σκύβει μέσα σε ένα κάδο και ψάχνει στα σκουπίδια. Τότε γυρίζει και με κοιτάζει. Μένω έκπληκτος και νιώθω ένα τεράστιο σοκ. Αυτός ο άντρας είμαι εγώ. Κάνω ένα βήμα πίσω. «Βίδα!» φωνάζω και φεύγω τρέχοντας.

Βγαίνω και πάλι στον δρόμο δίπλα στη θάλασσα και πάω στον πεζόδρομο. Ο σκύλος με ακολουθεί. Βρίσκω ένα παγκάκι και κάθομαι. Παίρνω βαθιές ανάσες. Δεν μπορώ να πιστέψω αυτό που είδα. Αυτός ο άντρας, ο άστεγος, έμοιαζε πολύ με μένα. Ήταν σαν να είδα εμένα τον ίδιο. Ήταν σαν να ήμουν εγώ άστεγος, χωρίς σπίτι, να μένω στον δρόμο και να ψάχνω στα σκουπίδια. Αυτό, όμως, δεν είναι αλήθεια, δεν μπορεί να είναι αλήθεια.

Ζαλίζομαι. Νιώθω έτοιμος να λιποθυμήσω, είμαι έτοιμος να πέσω κάτω. Κάτι δεν πάει καλά. Φοβάμαι, αισθάνομαι μεγάλο φόβο και αγωνία. Αρχίζω να τρέχω και πάω πάλι προς το πάρκο που ήμουν πριν. Συναντώ πάλι τη γυναίκα που καθόταν στο έδαφος και καθάριζε ένα μήλο. Σταματάω κοντά της και παίρνω βαθιές ανάσες. Κοιτάζω τη γυναίκα και με κοιτάζει κι αυτή. Στο πρόσωπο της γυναίκας βλέπω τη Νατάσα. Είναι η γυναίκα μου, η δική μου γυναίκα, η Νατάσα. Αρχίζω να ουρλιάζω.

Και ξυπνάω. Ήταν ένα όνειρο, ένα πολύ κακό όνειρο, ένας εφιάλτης.

Ανοίγω τα μάτια. Η Νατάσα είναι δίπλα μου και κοιμάται. Είμαστε στο σπίτι μας, στο κρεβάτι μας. Νιώθω πολύ άσχημα. Το όνειρο με τάραξε.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι, ντύνομαι γρήγορα και πάω στην κουζίνα. Παίρνω ένα χαρτί κι ένα στυλό και γράφω ένα μήνυμα στη Νατάσα. Το αφήνω πάνω στο τραπέζι. Ο Βίδας με περιμένει στην πόρτα. Παίρνω τον Βίδα και φεύγουμε γρήγορα.

Πάμε τη βόλτα μας, όπως πάντα. Αλλά αυτή τη φορά νιώθω ότι πρέπει κάτι να κάνω. Δεν μπορώ να αλλάξω τον κόσμο. Μπορώ, όμως, να κάνω έστω και κάτι πολύ μικρό. Πάμε στο πάρκο που είναι κοντά στην πλατεία, δίπλα από τη θάλασσα. Βλέπω μια οικογένεια κάτω από τα δέντρα. Είναι μια μητέρα με τα δυο της παιδιά. Πηγαίνω κοντά.

«Καλημέρα», λέω και η φωνή μου τρέμει. Η γυναίκα με κοιτάζει γεμάτη απορία. Τα παιδιά με κοιτάζουν με φόβο.

«Γεια σας», μου λέει η μητέρα.

«Θέλετε να έρθετε στο σπίτι; Έχουμε φαγητό, ρούχα και ζεστό νερό. Η γυναίκα μου κι εγώ θα χαρούμε πολύ». Οι λέξεις βγαίνουν από το στόμα μου χωρίς να το καταλάβω. Αλλά ξαφνικά νιώθω πολύ υπερήφανος.

Το πρόσωπο της γυναίκας γεμίζει δάκρυα χαράς. Τα παιδιά χοροπηδούν και γελάνε. Η οικογένεια είναι χαρούμενη. Η χαρά τους με κάνει κι εμένα χαρούμενο.

Δεν μπορώ να αλλάξω τον κόσμο. Μπορώ, όμως, να κάνω έστω και κάτι πολύ μικρό.

Είναι άλλη μια ζεστή μέρα της άνοιξης.

Και ο ήλιος λάμπει ψηλά στον ουρανό.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ερωτήσεις:

1. Τι βλέπει ο άντρας στο πάρκο και στον κάδο των σκουπιδιών; Πώς νιώθει;
2. Αυτά που βλέπει ο άντρας στη βόλτα είναι αλήθεια;
3. Τι κάνει ο άντρας στο τέλος; Πώς νιώθει;